

ΑΠΟΦΑΣΗ 19 /2012

Αριθμός κατάθεσης αγωγής 1362/118/11-4-2008

ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές Βήλη Χρηστίδου, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Νικόλαο Χατζηαγγελίδη, Πρωτοδίκη, Παναγιώτα Συριοπούλου, Πρωτοδίκη - Εισηγήτρια και από τη Γραμματέα Κυριακή Παρουσιάδου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του την 19-9-2011, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ: 1) Του αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Σαπφούς 10 και εκπροσωπείται νόμιμα, 2) Του αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Πατησίων 130 και εκπροσωπείται νόμιμα και 3) Της αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ», με το διακριτικό τίτλο «GRAMMO», που εδρεύει στο Χαλάνδρι Αττικής, οδός Αριστοτέλους 65 και εκπροσωπείται νόμιμα, οι οποίοι παραστάθηκαν δια του πληρεξουσίου τους δικηγόρου Κατερίνης Χαράλαμπου Καραμανίδη, που κατέθεσε προτάσεις.

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΜΕΝΟΥ:

κατοίκου , ο οποίος παραστάθηκε μετά του πληρεξουσίου του δικηγόρου Κατερίνης Εμμανουήλ Παπά, που κατέθεσε προτάσεις .

ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ της υπόθεσης οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και τις έγγραφες προτάσεις τους.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Με τις διατάξεις του ογδού κεφαλαίου (άρθρ. 46 επ.) του Ν. 2121/1993 «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», νομοθετήθηκε η προστασία των συγγενικών, προς την πνευματική ιδιοκτησία δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες, που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως στη δημόσια εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 παρ.1, 47 παρ.1 και 48 παρ.1 του άνω Νόμου, εισφορές (εργασίες) παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους, η προστασία δε αυτή συγκεκριμενοποιείται στη διάταξη του άρθρου 49 του νόμου αυτού, σύμφωνα με την οποία, όταν υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται εκτός άλλων για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή είναι ενιαία, υπό την έννοια ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για όλες τις κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και πληρώνεται μία φορά από το χρήστη κατανεμόμενη μεταξύ των δικαιούχων, ήτοι μουσικών, ερμηνευτών - εκτελεστών και παραγωγών. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των προαναφερομένων προσώπων είναι ανεκχώρητο και η είσπραξη της υποχρεωτικά εκ του νόμου ανατέθηκε στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι λειτουργούν κατά τους όρους των άρθρων 54 επ. του ν. 2121/1993, υποχρεούμενοι να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές για τα μέλη τους, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις αντίστοιχες αμοιβές από τους χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζοντας την προσήκουσα μεταξύ αυτών κατανομή, για την επίτευξη αυτού του σκοπού, μάλιστα, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που

απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευση του στον ημερήσιο τύπο. Η εν λόγω αμοιβή δεν οφείλεται και η αντίστοιχη αξίωση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης κατά του χρήστη δεν γεννιέται, στην περίπτωση που ο τελευταίος λειτουργεί επιχείρηση, κάνοντας χρήση ορχήστρας αποτελούμενης από μουσικούς και ερμηνευτές. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των άνω οργανισμών περί της εύλογης αμοιβής, αυτή, καθώς και οι όροι πληρωμής της καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. Περαιτέρω, είναι δυνατό οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα όχι μόνον ελλήνων αλλά και αλλοδαπών. Για το σκοπό αυτό δικαιούνται, σύμφωνα με το άρθρο 72 παρ.3 του Ν. 2121/1993, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας μεταξύ αυτών και των αντιστοίχων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό της διαχείρισης τους στην Ελλάδα. Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 εδ. α' του ως άνω Ν. 2121/1993, τεκμαίρεται, ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων και πνευματικών δημιουργιών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβάσθει σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Με τη διάταξη αυτή θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο, που λειτουργεί κατ' αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης, εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτο δικαιωμάτων, της νομιμοποίησής τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπόμενων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών. Από την ως άνω όμως, διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτή φράση «όλων των έργων για τα οποία δηλώνουν εγγράφως, ότι έχουν μεταβιβάσθει σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα», δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα, ότι ο νόμος απαιτεί για το ορισμένο

της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της όλων των δικαιούχων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) συγγενικών δικαιωμάτων που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών των σχετιζομένων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό, ότι εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνον αποδεικτικά, αλλά και νομιμοποιητικά και επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφό της, ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερομένης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών καθώς και, το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά τούτων και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνησης της επί μέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με το κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού σύμφωνα με τη διάταξη β' του προαναφερομένου άρθρου του Ν. 2121/1993, οι ενάγοντες οργανισμοί νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν δικαστικώς ή εξωδίκως στο δικό τους και μόνον όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους (ημεδαπούς ή αλλοδαπούς). Υπέρ της ανωτέρω άποψης που δέχεται ως ορθή το παρόν Δικαστήριο, συνηγορούν, άλλωστε, και τα ακόλουθα: 1) Το γεγονός ότι η διαχείριση και η προστασία του συγγενικού δικαιώματος του αφορώντος στη διεκδίκηση και στην είσπραξη της προβλεπόμενης από τη διάταξη του άρθρου 49 του Ν. 2121/1993 εύλογης αμοιβής, ανατίθεται υποχρεωτικά από το νόμο αυτό σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και δεν μπορεί να ασκηθεί ατομικά από τους δικαιούχους του εν λόγω δικαιώματος. 2) Το γεγονός ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής, αλλά βέβαια και η υποχρέωση καταβολής της από τους χρήστες, σε καμία περίπτωση δεν συναρτάται προς τον αριθμό και την

2000 86

ταυτότητα των μελών των εναγόντων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης. 3) Το ότι στην αμέσως επόμενη παρ. 3 του ίδιου ως άνω άρθρου 55 του Ν. 2121/1993 αρκείται, για την πληρότητα και το παραδεκτό του δικογράφου της σχετικής αγωγής των εν λόγω οργανισμών, στη δειγματολογική αναφορά των έργων, που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από εκάστοτε εναγομένους χρήστες και δεν απαιτεί την πλήρη και εξαντλητική απαρίθμηση των έργων αυτών και πολύ περισσότερο την ονομαστική αναφορά των παραγωγών των υλικών φορέων, στους οποίους αυτά έχουν εγγραφεί, 4) Το ότι το εισαγόμενο, κατά τα παραπάνω, τεκμήριο είναι, όπως προελέχθη, μαχητό και ο χρήστης, στα πλαίσια της νόμιμης άμυνάς του, μπορεί να το ανατρέψει, αφού από τον προαναφερόμενο νόμο προβλέπεται: α) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης να διαπραγματεύεται με τους χρήστες και να προβάλλει τις σχετικές με τις αμοιβές των μελών του αξιώσεις του, σε περίπτωση δε διαφωνίας τους να προσφεύγει στο μονομελές πρωτοδικείο, για τον, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, προσωρινό καθορισμό της επίδικης εύλογης αμοιβής ή στο καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο, για τον, κατά την τακτική διαδικασία οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής (άρθρο 49 παρ.1 εδ. γ', δ' και ε' του Ν. 2121/1993), με επακόλουθο οι χρήστες να έχουν τη δυνατότητα και την απαιτούμενη άνεση χρόνου να πληροφορηθούν οτιδήποτε σχετίζεται με τα μέλη ή τα έργα των μελών του οργανισμού ή με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς και τα μέλη τους, που αυτός αντιπροσωπεύει στην ημεδαπή ή ακόμα και με τις σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας και εν γένει να διαπιστώνουν αν το ως άνω τεκμήριο ανταποκρίνεται ή μη στην αλήθεια, β) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, σε περίπτωση που αμφισβητηθεί από δικαιούχο ότι ορισμένο έργο στη σύμβαση που καταρτίσθηκε με το χρήστη, ανήκε στην αρμοδιότητά του, να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55 παρ.4 του Ν. 2121/1993), παρέχοντάς του, μεταξύ των άλλων, πληροφορίες ή οτιδήποτε άλλο σχετικό με τα μέλη και τα έργα αυτών, καθώς και να παρέμβει στη σχετική δίκη, γ) αν ο πιο πάνω οργανισμός δηλώσει ψευδώς ότι έχει την εξουσία να διαχειρίζεται ορισμένα έργα ή να αντιπροσωπεύει ορισμένους καλλιτέχνες ή παραγωγούς εκτός από τις ποινικές ευθύνες, οφείλει να

αποζημιώσει τον αντισυμβαλλόμενο του (άρθρ. 55 παρ.4 εδ. β' Ν. 2121/1993) και 5) το γεγονός ότι η τακτική αγωγή του άρθρου 49 παρ.1 εδ. ε' του ιδίου ως άνω νόμου προσομοιάζει ως προς τη νομιμοποίηση με τις συλλογικές αγωγές (όπως με την αγωγή του άρθρου 10 παρ.1, 8, 9, του Ν. 2251/1994 για την προστασία των καταναλωτών), τις οποίες νομιμοποιούνται να ασκήσουν όχι μεμονωμένα άτομα, αλλά συλλογικοί φορείς (σχετ. ΕφΑθ 6354/2004 ΔΕΕ 2005.425, ΕφΘεσ 2187/2008 Α' Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, Θ. Μαρίνου «Πνευματική ιδιοκτησία», έκδ. β, σελ. 379 - Δ. Καλλινίκου «Πνευματική ιδιοκτησία και Συγγενικά δικαιώματα» έκδ. β, σελ. 268, 275, 276). Στην προκείμενη περίπτωση με την υπό κρίση αγωγή τους οι ενάγοντες αστικοί μη κερδοσκοπικοί συνεταιρισμοί περιορισμένης ευθύνης και αστική μη κερδοσκοπική εταιρία ισχυρίζονται ότι είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, νόμιμα συνεστημένοι κατά το άρθρο 54 του Ν. 2121/1993. Ότι ο πρώτος αυτών έχει μέλη μουσικούς, ο δεύτερος τραγουδιστές - ερμηνευτές και η τρίτη παραγωγούς (εταιρείες παραγωγής και εμπορίας) υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας και ότι καθένας από τους οργανισμούς αυτούς αποτελεί το μοναδικό για την αντίστοιχη κατηγορία δικαιούχων της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 παρ.1 του προαναφερόμενου νόμου, οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και εκπροσωπεί στο σύνολό της τη σχετική με αυτόν κατηγορία δικαιούχων της εύλογης αμοιβής. Ότι τα μέλη τους έχουν αναθέσει στους οργανισμούς αυτούς με σχετικές συμβάσεις ανάθεσης τη διαχείριση και την προστασία των περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων επί των συμβολών τους, μεταξύ δε των σχετικών εξουσιών που έχουν μεταβιβασθεί στους εν λόγω οργανισμούς από τα μέλη τους περιλαμβάνονται η διαπραγμάτευση, ο καθορισμός και η είσπραξη από τους χρήστες υλικών φορέων ήχου της ενιαίας εύλογης αμοιβής και η διανομή στους δικαιούχους μέλη τους της αμοιβής αυτής. Ότι συνέταξαν από κοινού τα αναφερόμενα αμοιβολόγια τηρώντας τους νόμιμους όρους δημοσιοποίησης, στη συνέχεια δε κάλεσαν τον εναγόμενο, ο οποίος χρησιμοποιεί δημόσια τέτοιους υλικούς φορείς ήχου, να προέλθει σε συμφωνία για την καταβολή της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, πλην, όμως, ο τελευταίος αρνείται να τους καταβάλει το ύψος της εύλογης αμοιβής που οφείλει να πληρώσει, αν και στο κατάστημα - μπαρ το οποίο διατηρεί στην πόλη της Κατερίνης κάνει δημόσια χρήση μουσικής από υλικούς φορείς ήχου.

χρησιμοποιώντας ρεπερτόρια έργων ελλήνων αλλά και αλλοδαπών καλλιτεχνών. Περαιτέρω, αναφέρουν τα ονόματα των ημεδαπών δικαιούχων, μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου, που τους έχουν αναθέσει τη διαχείριση και προστασία του περιουσιακού τους δικαιώματος επί όλων των έργων τους, εκ των οποίων ενδεικτικά αναφέρονται έργα, μουσική και τραγούδια, από τα χρησιμοποιημένα καθημερινά δημόσια στην επιχείρηση του εναγόμενου ελληνικού και ξένου ρεπερτορίου των μελών τους και τους έχουν μεταβιβάσει τη σχετική εξουσία για τα έτη 2004 και 2005. Ακόμη, αναφέρουν οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής, με τους οποίους έχουν συνάψει συμβάσεις αμοιβαιότητας για την είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής των αλλοδαπών καλλιτεχνών. Ζητούν δε, να καθοριστεί οριστικά η εύλογη αμοιβή για τα έτη 2004 και 2005 σε ποσοστό 10% επί των ακαθαρίστων εσόδων του εναγόμενου, το οποίο μα μην είναι μικρότερο από το ποσό των 4.200 ευρώ ετησίως, να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να τους καταβάλλει εφάπαξ τα αιτούμενα χρηματικά ποσά νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής, να καθοριστεί ότι από την αμοιβή αυτή το 50% δικαιούνται οι παραγωγοί των υλικών φορέων ήχου και το υπόλοιπο 50% δικαιούνται οι μουσικοί και οι τραγουδιστές ισομερώς, να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά τα ως άνω έτη 2004 και 2005, προκειμένου να προβούν στη διανομή της αμοιβής στους δικαιούχους και για τον ίδιο λόγο, να συνεχίσει ανά μήνα να προσκομίζει τους καταλόγους αυτούς, να κηρυχθεί η απόφαση προσωρινά εκτελεστή και να καταδικασθεί ο εναγόμενος στα δικαστικά τους έξοδα ποσού 500 ευρώ, στα οποία αυτοί υποβλήθηκαν λόγω της άρνησης του εναγόμενου να προσκομίσει τα απαραίτητα για την κατάθεση και τη συζήτηση της ένδικης αγωγής οικονομικά του στοιχεία. Με το παραπάνω περιεχόμενο και αίτημα η ένδικη αγωγή αρμοδίως εισάγεται για να συζητηθεί στο Δικαστήριο αυτό κατά την τακτική διαδικασία (άρθρα 18 παρ. 1 και 22 ΚΠολΔ, 49 παρ. 1 εδ. γ', δ', ε' του ν. 2121/1993) και είναι ορισμένη είναι ορισμένη, περιέχουσα τα προβλεπόμενα από το άρθρο 216 παρ.1 Κ.Πολ.Δ. για το ορισμένο αυτής στοιχεία, ώστε να είναι σε θέση ο εναγόμενος να αμυνθεί και το Δικαστήριο να τάξει της δέουσες αποδείξεις όπως απαιτείται (ΑΠ 1591/2007 Δ. 2007.1229). Ειδικότερα, στο

υπό κρίση δικόγραφο εκτίθενται, εκτός άλλων, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής με τους οποίους οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει συμβάσεις αμοιβαιότητας για την είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής των αλλοδαπών καλλιτεχνών χωρίς να απαιτείται, σύμφωνα με τα προεκτεθέντα στη μείζονα νομική σκέψη η εξειδίκευση της επί μέρους έννομης σχέσης που συνδέει τους ενάγοντες με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά όλων των τραγουδιστών, μουσικών και των έργων τους, οι αλλοδαποί φορείς και τα συγκεκριμένα έργα που διαχειρίζονται στην Ελλάδα και οι σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας. Επίσης, εκτίθεται ότι ο εναγόμενος διατηρεί και εκμεταλλεύεται επιχείρηση μπαρ σε στεγασμένο χώρο 200 τμ στην πόλη της επί της οδού χρησιμοποιώντας δημόσια υλικούς φορείς ήχου με ρεπερτόριο ελλήνων και αλλοδαπών καλλιτεχνών. Επομένως, ο σχετικός περί αοριστίας του δικογράφου της ένδικης αγωγής ισχυρισμός του εναγόμενου είναι απορριπτέος ως αβάσιμος. Περαιτέρω, η αγωγή είναι νόμιμη στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 2 παρ.1 και 3, 46, 49, 54 παρ.1, 55, 56, 58 Ν. 2121/1993, 2 -5, 7, 12 του ν. 2054/1992, 345, 346, 901 επ. Α.Κ., 74, 176, 450 επ., 907, 908 παρ. 1 γ' ΚΠολΔ εκτός από α) το αίτημα να συνεχίσει ο εναγόμενος και στο μέλλον να προσκομίζει ανά μήνα καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποιεί, το οποίο είναι μη νόμιμο και πρέπει να απορριφθεί, καθώς η εκ μέρους του χρήστη υποχρέωση παράδοσης του αιτούμενου καταλόγου θεμελιούμενη στη διάταξη του άρθρου 56 παρ. 4 του ν. 2121/1993 σκοπό έχει την πραγματοποίηση της διανομής των εισπραττομένων αμοιβών κατά το άρθρο 55 του ίδιου νόμου και, επομένως, προϋποθέτει πραγματοποιηθείσα δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων, ενώ η μελλοντική δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων από τον εναγόμενο στην επιχείρησή του παρίσταται αβέβαιη με συνέπεια να μην έχει γεννηθεί υποχρέωση της τελευταίας προς παράδοση του σχετικού καταλόγου και να μην συντρέχει νόμιμη περίπτωση εξαναγκασμού της προς εκπλήρωση αυτής και β) το αίτημα των εναγόντων να συμπεριληφθεί στα δικαστικά έξοδα η αμοιβή του εισπράκτορά τους, το οποίο κρίνεται επίσης μη νόμιμο και απορριπτέο, καθώς η αμοιβή αυτή ανάγεται στα λειτουργικά τους έξοδα και δεν αποτελεί αποδοτέο κατά τη διάταξη του άρθρου 189 ΚΠολΔ έξοδο. Σε κάθε περίπτωση οι ενάγοντες δεν επισυνάπτουν κατάλογο των εξόδων τους,

ούτε προσδιορίζουν συγκεκριμένα κατ' είδος και ποσό τα επιμέρους κονδύλια που συναπαρτίζουν το συνολικό αιτηθέν ποσό των 500 ευρώ για τα δικαστικά τους έξοδα. Ως εκ τούτου το Δικαστήριο σε περίπτωση επιδίκασης δικαστικών εξόδων θα προβεί στον προσδιορισμό τους με βάση τα στοιχεία της οικογραφίας και τις γνωστές σε αυτό δικαστικές και εξώδικες ενέργειές τους. Πρέπει, επομένως, η αγωγή κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, να ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, δεδομένου ότι α) για το παραδεκτό της συζήτησής της προσκομίζεται η από 9-6-2008 δήλωση του πληρεξουσίου δικηγόρου των εναγόντων περί αποτυχίας της κατ' άρθρο 214 Α' ΚΠολΔ απόπειρας συμβιβαστικής επίλυσης της ένδικης διαφοράς και β) για το καταψηφιστικό της αίτημα καταβλήθηκε το ανάλογο τέλος δικαστικού ενσήμου με τις νόμιμες αυτού προσαυξήσεις (βλ. τα Σειράς Α' υπ' αριθμούς 226659 και 226658 αγωγήσημα).

Ο εναγόμενος αρνήθηκε την αγωγή και με τις νομίμως και εμπροθέσμως κατατεθείσες έγγραφες προτάσεις του προέβαλε παραδεκτά (άρθρο 262 ΚΠολΔ) με αίτημα την απόρριψή της την ένσταση της καταχρηστικής άσκησης του καταγόμενου στην προκείμενη δίκη δικαιώματος των εναγόντων. Ισχυρίζεται, ειδικότερα, ότι η ένδικη αξίωση καταβολής του αιτούμενου ποσού ως εύλογη αμοιβή για την χρήση κατά την επίδικη χρονική περίοδο των αναφερόμενων στην αγωγή υλικών φορέων ήχου υπερβαίνει και μάλιστα προφανώς τα όρια τα επιβαλλόμενα από τον κοινωνικό και οικονομικό σκοπό του ασκούμενου δικαιώματος, δεδομένου ότι υπάρχει υπεροχή του δικαιώματος του πνευματικού δημιουργού (πνευματικής ιδιοκτησίας) έναντι κάθε συγγενικού δικαιώματος, αυτός δε (εναγόμενος), όπως υποστηρίζει, καταβάλει στην ΑΕΠΙ, που διαχειρίζεται και προστατεύει τα πνευματικά δικαιώματα των δημιουργών (συνθετών και στιχουργών), ποσό σημαντικά μικρότερο του ήδη αξιούμενου. Με το παραπάνω περιεχόμενο η ένσταση είναι απορριπτέα ως μη νόμιμη και τούτο διότι το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας στο έργο και το συγγενικό δικαίωμα υπάρχουν παραλλήλως και παρέχουν εξουσίες που απορρέουν από το κάθε δικαίωμα (ΑΠ 670/2007 Α' Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ). Ούτε ο νόμος αλλά ούτε και οι διεθνείς συμβάσεις αναφέρονται σε υπεροχή του ενός δικαιώματος έναντι του άλλου ή στην υπεροχή της μιας αμοιβής έναντι της άλλης και δεν αποτελεί

κριτήριο για τον καθορισμό του ύψους της εύλογης αμοιβής συγγενικών δικαιωμάτων το ύψος της καταβαλλομένης αμοιβής στους πνευματικούς δημιουργούς (ΑΠ 1799/2006 Α' Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, ΕφΘεσ 843/2010 Α' Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ).

Από την εκτίμηση της ένορκης κατάθεσης που μάρτυρα απόδειξης (ο εναγόμενος δεν πρότεινε μάρτυρα προς εξέταση), που εξετάστηκε στο ακροατήριο, η οποία περιέχεται στα ταυτάρια με την παρούσα πρακτικά δημόσια συνεδρίασης και το σύνολο των εγγράφων που επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι, αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Οι ενάγοντες είναι μη κερδοσκοπικοί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους έχει ανατεθεί από τα αναφερόμενα ενδεικτικά στην αγωγή μέλη τους, μουσικούς, τραγουδιστές και παραγωγούς υλικών φορέων ήχου αντίστοιχα, η διαχείριση και προστασία των περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων τους για το σύνολο του ρεπερτορίου τους. Οι ανωτέρω οργανισμοί έχουν συσταθεί και λειτουργούν σύμφωνα με τα άρθρα 54 και 58 του ν. 2121/1993 περί πνευματικής ιδιοκτησίας, η λειτουργία τους δε εγκρίθηκε με τις υπ' αριθμούς πρωτοκόλλου 11083/1997, 11089/1997 και 11084/1997 αντίστοιχα αποφάσεις του Υπουργού Πολιτισμού (ΦΕΚ 1164/30-12-1997). Συνεπώς, οι ενάγοντες νομιμοποιούνται ενεργούντες στο δικό τους όνομα για τους δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων στη διαπραγμάτευση προς κατάρτιση συμβάσεων με τους χρήστες των υλικών φορέων ήχου για δημόσια εκτέλεση ή σε περίπτωση διαφωνίας, τη διεκδίκηση δικαστικά, την είσπραξη και τη διανομή της προβλεπόμενης στη διάταξη του άρθρου 49 παρ. 1 του ν. 2121/1993 εύλογης αμοιβής που δικαιούνται ως άνω δικαιούχοι για τη δημόσια χρήση του ρεπερτορίου τους. Περαιτέρω, οι ενάγοντες ως μόνοι αντιπροσωπευτικοί στην ελληνική επικράτεια οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων των μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου, έχουν συνάψει με αλλοδαπούς αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης συμβάσεις αμοιβαιότητας, δυνάμει των οποίων νομιμοποιούνται στη διαπραγμάτευση, διεκδίκηση, είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι μουσικοί, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών

φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή. Ενδεικτικά αναφέρονται οι AIE της Ισπανίας, SWISS PERFORM της Ελβετίας, Gramex της Δανίας, Gredidam της Ρουμανίας, SAMI της Σουηδίας, NORMA της Ολλανδίας, EJI της Ουγγαρίας, MICROCAM του Βελγίου, PAMRA της Βρετανίας, IMAIE της Ιταλίας. Εξάλλου, οι ενάγοντες νομιμοποιούνται να προβαίνουν στις προαναφερόμενες ενέργειες για λογαριασμό και αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων με βάση και τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης της 26-10-1961 «περί προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το ν. 2054/1992 και αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του ελληνικού εσωτερικού δικαίου. Με την ανωτέρω σύμβαση α) εξομοιώνονται οι αλλοδαποί με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων με την παραχώρηση στους πρώτους της «εθνικής μεταχείρισης», ήτοι της μεταχείρισης που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (άρθρα 2, 4 και 5 του Ν. 2054/1992) και β) παρέχεται η «εθνική μεταχείριση» ακόμη και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο στην ανωτέρω Διεθνή Σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος έλαβε χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην, όμως, τούτο το αργότερο εντός τριάντα (30) ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευσή του παρουσιάστηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα ως συμβαλλόμενη, όπως παραπάνω αναφέρεται, στην ανωτέρω Διεθνή Σύμβαση χώρα (άρθρο 5 παρ. 2 του Ν. 2054/1992). Συνακόλουθα όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η ανωτέρω Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμη και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως μεταξύ άλλων και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας τα μουσικά έργα και, ιδίως, τα προερχόμενα από τις μουσικά ανεπτυγμένες χώρες επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας της ταχεία και σε κάθε περίπτωση πριν την πάροδο της παραπάνω τριακονθήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίασή τους,

ειδικότερα στις χώρες της μουσικά εξελιγμένης Ευρώπης συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας. Επομένως, τα αντιθέτως υποστηριζόμενα από τον εναγόμενο παρίστανται ουσία αβάσιμα και απορριπτέα. Οι ενάγοντες οργανισμοί συμφώνησαν και κατήρτισαν κατάλογο με τις αμοιβές των ανωτέρω δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων (αμοιβολόγιο), τις οποίες αξιώνουν από τους χρήστες του μουσικού ρεπερτορίου των μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου που εκπροσωπούν, το οποίο σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του ν. 2121/1993 γνωστοποίησαν στο κοινό με τη δημοσίευσή του σε τρεις αθηναϊκές εφημερίδες, εκ των οποίων μία οικονομική, ήτοι τη «Γενική Δημοπρασιών» στο φύλλο της 2-5-2003, την «Αυγή» στο φύλλο της 6-4-2003 και το «Ριζοσπάστη» στο φύλλο της 2-5-2003. Η εύλογη αμοιβή καθορίστηκε με κριτήρια τη συμβολή της μουσικής στα έσοδα των επιχειρήσεων - χρηστών, την επιφάνεια του καταστήματος στο οποίο λειτουργούν και τη διάρκεια της λειτουργίας τους. Ειδικότερα, για καταστήματα της ως άνω κατηγορίας που λειτουργούν για χρονικό διάστημα 8-12 μήνες ετησίως σε στεγασμένους χώρους επιφάνειας 101 τμ έως 200 τμ, η αμοιβή αυτή καθορίστηκε σε ποσοστό 10% επί των ακαθάριστων εσόδων τους, με ελάχιστο ποσό κατ' έτος 4.200 ευρώ πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ από 19%. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι ο εναγόμενος διατηρούσε επιχείρηση στην πόλη της επί της οδού με το διακριτικό τίτλο « », σε ισόγειο κατάστημα εμβαδού 120 τμ περίπου, που λειτουργήσε καθημερινά κατά το χρονικό διάστημα τουλάχιστον των μηνών Οκτωβρίου έως και Ιουνίου των ετών 2004 και 2005, ήτοι τουλάχιστον επί 9 μήνες κάθε περίοδο, όπως αποδείχθηκε από τις επανειλημμένες επισκέψεις που πραγματοποίησε στο κατάστημα ο εξετασθείς μάρτυρας απόδειξης σε ημέρες των μηνών Οκτωβρίου, Δεκεμβρίου, Μαΐου και Ιουνίου στα πλαίσια του επίδικου χρονικού διαστήματος. Το κατάστημα κατά τη διάρκεια της ημέρας λειτουργούσε ως καφετέρια και κατά τις νυχτερινές ώρες σε καθημερινή βάση από την 22:00 ώρα και μετά και καθ' όλη την επίδικη χρονική περίοδο λειτουργούσε ως μπαρ, χρήσεις για τις οποίες εκδόθηκε η με αριθμό 96/2003 άδεια λειτουργίας του δυνάμει της οποίας χορηγήθηκε στον εναγόμενο δικαίωμα ανάπτυξης εντός του παραπάνω καταστήματος 68 καθισμάτων. Στα με αριθμούς 50891/29-10-2005, 6308/17-1 (χωρίς αναγραφή έτους) και 32728/23-1-2006

τιμολόγια παροχής υπηρεσιών της ΑΕΠΙ, που προσκομίζει με επίκληση ο εναγόμενος, το εμβαδόν του καταστήματος προσδιορίζεται στα 60 τμ, ωστόσο αφενός η επιφάνεια αυτή δεν επαρκεί για την ανάπτυξη 68 καθισμάτων, στην οποία δικαιούται ο εναγόμενος κατά την ως άνω άδεια λειτουργίας του, αφετέρου, όπως προκύπτει από το προσκομιζόμενο με επίκληση από τον ίδιο διάδικο φωτοαντίγραφο του φορολογικού εντύπου Ε3 (μηχανογραφικό δελτίο οικονομικών στοιχείων επιχειρήσεων και επιτηδευματιών) οικονομικού έτους 2005 (χρήση 2004), ο εναγόμενος μισθώνει δύο χώρους για την ίδια κεντρική εγκατάσταση της εν λόγω επιχείρησής του στην οδό στην από δύο διαφορετικούς εκμισθωτές. Κατά τη διάρκεια λειτουργίας της ως άνω επιχείρησης ο εναγόμενος χρησιμοποιούσε υλικούς φορείς ήχου με ελληνικό και ξένο ρεπερτόριο από στερεοφωνικό συγκρότημα και απασχολούσε D.J. για την επιλογή και την επιμέλεια της μουσικής κατά τη νυχτερινή διασκέδαση των πελατών του. Η χρήση της μουσικής αυτής των ενδεικτικά αναφερομένων μελών των εναγόντων είναι ο κύριος παράγοντας προσέλκυσης πελατείας στην επιχείρηση του εναγόμενου και, επομένως είναι απαραίτητη για την προσέλευση, διατήρηση και επαύξηση της πελατείας και τη λειτουργία της επιχείρησής του με την παραπάνω μορφή σε συνθήκες ανταγωνισμού με αξιώσεις. Ο εναγόμενος κλήθηκε από τους ενάγοντες σε διαπραγματεύσεις για τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων και υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή της νόμιμης αμοιβής των δικαιούχων που οι ενάγοντες εκπροσωπούν για την εν λόγω χρήση, αρνήθηκε, όμως, τη σύμπραξή του στον καθορισμό της και εν συνεχεία την καταβολή της εύλογης και ενιαίας για όλους τους δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων αμοιβή, παρότι κατά τα ανωτέρω χρονικά διαστήματα στο κατάστημά του έκανε δημόσια χρήση υλικών φορέων ήχου με ρεπερτόριο ελλήνων και αλλοδαπών καλλιτεχνών. Ωστόσο, δεν κατέβαλε ούτε του σημαντικά μικρότερο του αιτηθέντος ποσό, στο οποίο κατά τα διαλαμβανόμενα στο δικόγραφο των προτάσεών του η συναφής υποχρέωσή του ανέρχεται ως εύλογο κατά την κρίση του και τις περιστάσεις αντίτιμο της χρήσης μουσικού ρεπερτορίου κατά τα ανωτέρω εκτιθέμενα. Κατόπιν αυτών το Δικαστήριο λαμβάνοντας υπόψη α) τη συμβολή των δικαιούχων στην προσέλκυση πελατείας στην επιχείρηση του εναγόμενου από τη δημόσια

εκτέλεση των μουσικών έργων τους και την εξ αυτής αύξηση των εσόδων του, β) τη δαπάνη στην οποία θα υποβαλλόταν ο εναγόμενος για τη χρήση ορχήστρας, μουσικών και τραγουδιστών για την εκτέλεση ζωντανού μουσικού προγράμματος σε αντικατάσταση των υλικών φορέων ήχου με τις εγγεγραμμένες σε αυτούς ερμηνείες των παραπάνω δικαιούχων, γ) τη χρονική διάρκεια χρήσης των υλικών φορέων ήχου κατά το επίδικο χρονικό διάστημα (επτάμηνο κατ' έτος) και δ) το είδος της επιχείρησης του εναγόμενου, κρίνει ότι η εύλογη και δίκαιη αμοιβή για την παραπάνω αιτία για τα έτη 2004 και 2005 με βάση και το παραπάνω αμοιβολόγιο πρέπει να καθορισθεί στο ποσό των 4.200 ευρώ ετησίως πλέον του αναλογούντος Φ.Π.Α. από 19%, ήτοι $(4.200 \times 19\%)$ 798 ευρώ ετησίως και συνολικά στο ποσό των $\{(4.200 + 798) \times 2\}$ 9.996 ευρώ επιμερισμένο κατά τα μεταξύ των εναγόντων συμφωνηθέντα σε ποσοστό 25% της αμοιβής για τους μουσικούς, σε ποσοστό 25% της αμοιβής για τους τραγουδιστές και σε ποσοστό 50% της αμοιβής για τους παραγωγούς υλικών φορέων ήχου. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, πρέπει η αγωγή να γίνει δεκτή ως βάσιμη κατ' ουσία, να καθορισθεί οριστικά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που πρέπει να καταβάλει ο εναγόμενος στους ενάγοντες για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε στην επιχείρησή του κατά τα έτη 2004 και 2005 σε ποσοστό 50% υπέρ του ενάγοντος φορέα των παραγωγών, 25% υπέρ του ενάγοντος φορέα των μουσικών και 25% υπέρ του ενάγοντος φορέα των τραγουδιστών, στο συνολικό ποσό των (4.200×2) 8.400 ευρώ πλέον ΦΠΑ από 19% συνολικού ποσού (798×2) 1.596 ευρώ και να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να καταβάλει στους ενάγοντες την ανωτέρω καθορισθείσα αμοιβή με το νόμιμο τόκο για το ποσό των 8.400 ευρώ από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και για ποσό 1.596 ευρώ (ΦΠΑ) από την είσπραξη της ως άνω αμοιβής από τους ενάγοντες. Εξάλλου, ο εναγόμενος έχει υποχρέωση να παραδίδει στους ενάγοντες οργανισμούς χωρίς καθυστέρηση καταλόγους με τους τίτλους του ελληνικού και αλλοδαπού μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησε δημόσια κατά τα επίδικα έτη με μνεία της συχνότητας χρήσης τους, αναγκαίο στοιχείο για τη διανομή από τους ενάγοντες της εύλογης αμοιβής μεταξύ των δικαιούχων που αυτοί εκπροσωπούν και πρέπει, επομένως, να υποχρεωθεί να τους παραδώσει στους ενάγοντες. Το αίτημα για την κήρυξη της απόφασης προσωρινά εκτελεστής πρέπει να απορριφθεί ως ουσία αβάσιμο, καθόσον

ΕΠΙΛΟΓΗ
ΣΤΕΦΑΝΟΣ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

κατά την κρίση του Δικαστηρίου δεν συντρέχουν ειδικοί προς τούτο λόγοι, η δε καθυστέρηση στην εκτέλεση δεν εκτιμάται ότι δύναται να επιφέρει οποιαδήποτε βλάβη στους ενάγοντες. Τα δικαστικά έξοδα των εναγόντων κατά παραδοχή του νομίμου περί τούτου αιτήματός τους πρέπει να επιβληθούν σε βάρος του εναγόμενου λόγω της ήττας του, κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό (άρθρο 176, 191 παρ. 2 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι κρίθηκε απορριπτέο στο σκεπτικό.

ΔΕΧΕΤΑΙ την αγωγή.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ οριστικά την εύλογη και ενιαία αμοιβή για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε δημόσια ο εναγόμενος στο κατάστημά του για τα έτη 2004 και 2005 στο ποσό των τεσσάρων χιλιάδων εννιακοσίων ενενήντα οκτώ (4.998) ευρώ ετησίως και συνολικά στο ποσό των εννέα χιλιάδων εννιακοσίων ενενήντα έξι (9.996) ευρώ συμπεριλαμβανομένου του αναλογούντος Φ.Π.Α. από 19%.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ την εύλογη αμοιβή για κάθε κατηγορία δικαιούχων, που εκπροσωπείται από τους ενάγοντες, σε ποσοστό 25% της παραπάνω καθορισθείσας αμοιβής για τον πρώτο ενάγοντα φορέα των μουσικών, σε ποσοστό 25% για το δεύτερο ενάγοντα φορέα των ερμηνευτών - τραγουδιστών και σε ποσοστό 50% για την τρίτη ενάγουσα φορέα των παραγωγών υλικών φορέων ήχου.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον εναγόμενο να καταβάλει στους ενάγοντες κατά την ανωτέρω αναλογία ποσοστών ως εύλογη αμοιβή για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε κατά τα έτη 2004 και 2005 το ανωτέρω καθορισθέν συνολικό ποσό των εννέα χιλιάδων εννιακοσίων ενενήντα έξι (9.996) ευρώ συμπεριλαμβανομένου του ΦΠΑ από 19%, με το νόμιμο τόκο για το ποσό των οκτώ χιλιάδων τετρακοσίων (8.400) ευρώ από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και για το ποσό των χιλίων πεντακοσίων ενενήντα έξι (1.596) ευρώ του αναλογούντος Φ.Π.Α. από την επομένη της είσπραξής του και της έκδοσης του σχετικού φορολογικού στοιχείου από τους ενάγοντες.

ΘΕΩΡΗΣΗ
ΕΙΣΗΓΗΣΗ

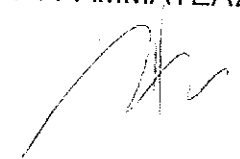
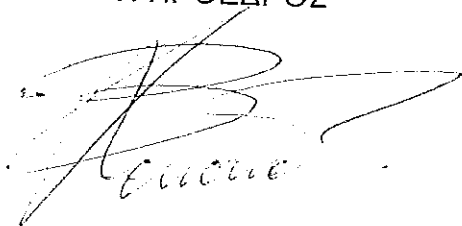
ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον εναγόμενο να παραδώσει στους ενάγοντες καταλόγους των έργων του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε στο κατάστημά του κατά τα έτη 2004 και 2005.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τον εναγόμενο στα δικαστικά έξοδα των εναγόντων, τα οποία ορίζει στο ποσό των πεντακοσίων (500) ευρώ.

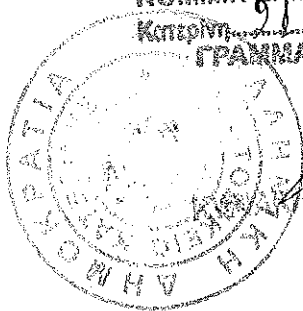
Ε. Π.Χ. ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε την 25.1.2012 και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Κατερίνη, την 30.1.2012, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων τους δικηγόρων.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΠΙΣΤΟ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ
ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ ΓΙΑ ΤΗ
ΝΟΜΙΜΗ ΣΗΜΑΝΣΗ ΤΟΥ.
Κατερίνη, 31-2-2013
ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Υπερτίτλος
31-2-2013
ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ